

25.10 - 10.11 • 19H • U10 • Beograd

Brigita Antoni • Jovana Vujanović • Teodora Nikčević

Umetnički prostor U10 • U10 Art Space
Kosovke devojke 3 Beograd • Belgrade
uto-sub: 12h-20h • Tue-Sat: 12pm-8pm
www.u10.rs
u10@u10.rs
facebook.com/U10page

„Telo je istovremeno najčvršća, najnedostižnija, najluzornija, najkonkretnija, najmetaforičnija, sveprisutna i večno udaljena stvar-mesto, instrument, okruženje, singularnost i mnoštvo. Telo je najneposrednije i najdirektnije svojstvo mog društvenog bića, neophodna karakteristika mog društvenog pozicioniranja, i ličnog osvešćivanja dok je istovremeno i aspekt mog ličnog otuđenja u okruženju.“

Živeti u savremenosti na prvom mestu znači živeti u vremenu ispunjenom nesigurnostima i rizicima. U takvom sistemu, „potraga za izgubljenim vremenom“ je sentimentalna ideja, zamenjena konstantnom i daleko kompleksnijom potragom za izgubljenim, zamagljenim sopstvom, gde fenomen naglašenog interesa za telo dolazi kao prirodan rezultat. Kada se makro univerzum ispostavi kao bolno nesiguran, mikro univerzum postaje jedina zona sigurnosti, a povratak na „ja“ univerzalan odgovor pojedinca. „Ja“ je jedino mesto kontrole, i uporište izgradnje identiteta, čime telo postaje mesto direktne inskripcije i projekcije želje.

Kao osnovne karakteristike takvog novog poretka, postavljaju se heterogenost i hibridnost, koje se ogledaju u radovima sve tri autorke, i one postaju osnovna jedinica pozicije nove subjektivnosti u kojima su mnogostruke potencijalnosti predominantne a pred pojedincem se otvara niz pitanja: kako se u takvoj konstelaciji uopšte formira sopstveni identitet? Šta utiče na njega- društvo, iskustvo, pojedinac? Postoji li konstanta koja ga definiše? Da li sam ja svoje telo i ko sam ako nisam ono?

Poigravajući se sa kategorijama „autentičnog“ i „kreiranog“ identiteta, i njegovom fleksibilnošću pred zahtevima sopstva i društva, izložbom Tereni tijela aktuelizuje se povratak na „ja“ i aktivira čitav niz ovih i sličnih pitanja u vezi sa identitetom i telom kao oruđem mapiranja sveta oko sebe. Problematizuje se uticaj strukturalnih faktora na pozicioniranje tela u savremenom društvu, pri čemu autorke Terene tijela konstruišu kao autentičan teren za udruženo polje delovanja, i daju svojevrsan kaleidoskopski odgovor - fluidan, multifasetan, daleko pre spektar mogućnosti nego determinisano rešenje, kao što je uostalom i sam identitet.

Ukoliko ga shvatimo kao proces kontinuarne mutacije kojim se produkuju i reprodukuju jedinstveni narativi o sebi, kao što tvrdi Gidens, identitet postaje reflektivni projekat i objekat individualne odgovornosti koji je u perpetualnom procesu nastanka. U tom postupku izgradnje, telo ima ulogu oruđa njegovog definisanja i konstituisanja, i kao takvo preuzima sintagmu „telo kao projekat“ . Na taj način ono sve više postaje lični projekat, predmet autokreacije dok je istovremeno podložan i spoljašnjim uticajima.

Taj uzročno-posledični odnos međusobne interakcije sveta i pojedinca najdirektnije potvrđuje performativni deo Jovaninog rada u kom obrisi svega što je okružuje postaju sastavni deo njene celovitosti, ogledajući se u njoj. Jovana se postavlja kao tabula rasa sposobna za preuzimanje bilo koje uloge, identiteta, emocije koje ispituje u video radu, a „Ever after“ potvrđuje u kojoj meri igranje uloga omogućuje aktiviranje nebrojenih mogućnosti transformacija. S druge strane ma kako bezbrojne bile mogućnosti Teodora se u svom radu „Champion“ okreće onome što joj je najpoznatije - sopstveno telo. Ironično, svedeno samo na „ljušturu“, multiplicirano, apstrahovano i istrgnuto iz prirodnog konteksta, telo postaje nepoznanica sa sopstvenim pravilima tj. izostankom istih, kojim se ispituje potreba za prilagođavanjem i deformacije koje ono nosi. Od ground zero i Jovaninog fizički prisutnog tela, preko Teodorine (de)materijalizacije, Brigita se finalno „oslobađa“ tela u potpunosti. Zahvaljujući virtuelnoj realnosti, „oslobađanje“ od prirodnog, ili barem svakako materijalnog tela je moguće, čemu se i teži, kao i uspostavljanju odnosa bez fizičke prisutnosti prezentujući se kroz neku od eksperimentalnih vizija sopstva. Ultimativna savremena transcendentalnost. Ako se uzme u obzir da jedna od osnovnih manjkavosti ljudskog tela jesu njegove granice, onda im Tereni tijela svojom fluidnošću i heterogenošću sasvim sigurno odolevaju postajući time savršeni agens bivanja u svetu.

Teodora Jeremić

“The body is simultaneously the firmest, most unattainable, illusionary, metaphorical, omnipresent and eternally distant object – a place, an instrument, environment, singularity and plurality. The body is the most immediate and direct property of my social being, the necessary characteristic of my social position and personal awareness while at the same time an aspect of my personal alienation from my surroundings.”

Living in the contemporary world firstly means living in a time filled with uncertainty and risk. In such a system, the “search for the time lost” is a sentimental idea, replaced by the far more complex and constant search for the lost, faded self, where the phenomenon of the overemphasized interest for the body comes naturally. When the macro-universe turns out to be painfully insecure, the micro-universe becomes the only zone of security, and the return to “myself” a universal answer of the individual. “Myself” is the only place of control and stronghold of identity, which makes the body the place of direct inscription and projection of want.

In this new order, heterogeneity and hybridity install themselves as the basic characteristics which are evident in the works of all three artists, becoming the basic unit of the new subjectivity in which manifold potentials prevail, and the individual is met with an array of questions: how is identity even formed in such a constellation? What has influence on this identity – the society, experience, individual? Is there a constant that defines it? Am I my body and if not, who am I?

Playing with the categories of “authentic” and “created” identity, and its flexibility in face of itself and the society at large, the exhibition *Terrains of the Body* actualizes the return to self and activates an array of questions regarding identity and body as a tool of mapping the world surrounding us. It scrutinizes the effect of structural factors on the position of the body in the contemporary society, where the creators of *Terrains of the Body* construct an authentic terrain for a joint field of action, and offer a kaleidoscopic answer of sorts – fluid, multifaceted, rather a spectrum of possibilities than a determined solution, such as identity is in itself.

If we understand identity as a process of continuous mutation that produces and reproduces unique narratives of the self, as Giddens proposes, it becomes a reflexive project and an object of individual responsibility in a perpetual process of becoming. In this constructive process, the body has a role of being a tool in its definition and constitution, and as such exerts the syntagma “body as a project” . In this way it turns more and more into a personal project, the object of autcreation while simultaneously being susceptible to external influences.

This cause-and-effect relationship of mutual interaction of the world and the individual is most directly confirmed through the performative part of Jovana’s work where traces of everything surrounding her become an integral part of her being, reflecting in herself. Jovana poses as a tabula rasa capable of taking on any role, identity, emotion, that she scrutinizes in the video project “Ever after” confirming to what extent playing a role can allow for the activation of countless possibilities of transformation. On the other hand, though countless the possibilities may be, Teodora turns to that which is most well-known in her work “Champion” – her own body. Ironically, reduced only to the “shell”, multiplied, abstract and torn from its natural context, the body becomes an unknown with its own rules or lack thereof, serving to examine the need for adaptation and the deformations that it carries. From ground zero and Jovana’s physical body, through Teodora’s (de)materialization, Brigita finally “lets go” of the body entirely. Thanks to virtual reality being “released from” the natural, or at least the physical body is entirely possible, which we strive for as well as establishing relationships without physical presence, presenting ourselves though a more experimental vision of self. The ultimate contemporary transcendentality.

If we take into account that one of the fundamental defects of the human body are its boundaries, then *Terrains of the Body* certainly resist them through its fluidity and heterogeneity, thus becoming the perfect agent of being.

written by: Teodora Jeremić
translated by: Isidora Glišić

¹ Bryan S. Turner, *The Body and Society: Explorations in Social Theory*, Oxford, Basil Blackwell, 1984, p. 8

² Giddens, A, *Modernity and Self-Identity. Self and Society in the Late Modern Age*, Stanford, Stanford University Press, 1991, p. 54.